

[Aksel Larsen.]

om et Par af disse Lande. Det ærede Medlem skrev og fik i 1924 i „Social-Demokraten“ optaget en Række Kronikker, hvori han beskrev Arbejderbevægelsens Stilling og Udvikling i de vigtigste Lande i Europa og særlig tog Sigte paa to af de nuværende fascistiske Lande, Italien og Tyskland, men ogsaa nævnte Sovjetunionen, og han fastslog dér, at der var afgørende Forskel paa den officielle Arbejderbevægelse og Arbejderklassen i disse tre Lande. Rusland, sagde det ærede Medlem, var det Land, hvor Arbejderklassen kæmpede og vandt, Italien det Land, hvor Arbejderklassen kæmpede og tabte, men Tyskland var det Land, hvor den blev hjemme. Det rimer jo slet med de Paastande, som bl. a. i denne Tid serveres i „Social-Demokraten“'s Kronik af et andet endnu ikke æret Medlem, om, at Fascismen kun sejrede i Tyskland, fordi der var nogle modbydelige Kommuniste, og det er Kommunisternes Skyld, at den har sejret i Italien.....

Formanden: Jeg henstiller til Taleren at vende tilbage til det foreliggende Lovforslag.

Aksel Larsen: Det er mig ganske umuligt politisk at behandle dette Lovforslag, hvis jeg ikke har Lov til at behandle det, som er Baggrunden for Lovforslaget, det, som er strejft i Motiveringens, bl. a. netop af Justitsministeren, som ikke dokumenterede sin Paastand, men fik Lov til at fremsætte den.

Desuden maa jeg have Lov til til Formanden at sige dette: Lovforslaget fremsættes af en forstandig og eftertænsksom og politisk kyndig Regering i en sen Aftentime, paa et Tidspunkt, som alle Mennesker, navnlig alle ærede Medlemmer af dette Ting, endnu i Gaar vilde have forsvoret, der kunde holdes Møde i Rigsdagen paa. Det kan altsaa ikke være noget, man har planlagt gennem flere Maaneder, det kan ikke være noget, der er blevet aftalt i Kanslergade eller ved lignende Lejlighed; Lovforslaget fremsættes formodentlig efter Overvejelser, der har varet 24 Timer. Og der er jo ingen Tvivl om, at efter at det er blevet til Lov, efter at den nuværende og den kommende Politistyrke er sat i Gang med at haandhæve det som Lov, efter at Dommene er begyndt at falde o. s. v., vil vi rundt omkring paa alle Landets Møder, hvor Socialdemokrater optræder som Talere, og i hele den socialdemokratiske Presse møde den i tusind-

foldige Variationer gentagne Paastand: Denne Lov gennemførtes kun som Følge af Udviklingen i Sønderjylland. Vi ved, det vil blive saadan. Et æret Medlem af Socialdemokratiet nikker; i dette maa naturligvis ligge en Erkendelse af, at saadan vil man optræde. Men man kan ikke afskære os fra at belyse dette Lovforslags internationale Baggrund, naar man bag efter vil gaa ud og paastaa, at det er motiveret ved den Slags Begivenheder.

Der er sagt her fra Talerstolen, at det er et Værn mod Nazismen; for at holde den borte fra Danmark maa Kommunisterne slaas ned. Men saa maa man altsaa undersøge, om denne Paastand er rigtig. Er det rigtigt, at man bekæmper Fascismen ved at slaas Kommunismen, ved at slaas den revolutionære Arbejderbevægelse ned? Der findes intet Eksempel paa det, kun Eksempler paa det modsatte, men dem maa vi naturnødvendigt hente fra de Lande, hvor Fascismen har sejret, vi kan ikke hente dem fra de Lande, hvor den endnu ikke har sejret, i hvert Fald ikke officielt.

Ganske vist er det jo saadan, at da for nogle Aar siden en Højesteretssagfører fremsatte det Forslag, at der blev indført Diktatur herhjemme, den nuværende Statsminister burde være Diktator, saa afviste Statsministeren dette med en Haandbevægelse og sagde: det er ganske overflødigt, i paakommende Tilfælde vil Rigsdagen altid være fuldkommen egnet til tilstrækkelig hurtigt at træffe de nødvendige Forholdsregler. De Begivenheder, der er sket herinde i de sidste Maaneder, bekræfter usægtelig denne Udtalelse, og det, der sker her i Aften og i Nat, bekræfter det ogsaa: man behøver ikke saa nøje at overholde det fascistiske Diktators Former, det vil være muligt alligevel at træffe Beslutninger, som rammer Arbejderbevægelsen.

Men der er jo det at sige, at man i hvert Fald ikke kan føre Bevis for den Paastand, at det er den kommunistiske Bevægelse og Arbejderklassens uniformerede Korps, som er Skyld i, at Fascismen er vokset saa stærkt og har taget Magten i Tyskland, Italien og andre Lande.

Tager vi det sidste aktuelle Land, Tyskland, er der imidlertid Paralleller. Nazismens Magtovertagelse kom efter Begivenheder, hvorunder man under demokratisk Maske havde ladet en socialdemokratisk Minister forbyde Tysklands røde Frontkæmperforbund, en Organisation, der omtrent svarede til Arbejderværnet herhjemme; man sagde ogsaa dér: dem maa vi forbyde for at forhindre Fascismen i at vokse sig